

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

τρακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
δρούμεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἐτος χλιακὸν εὐνηταῖς δεκαπέντε δοξασμένον,
πον μὲ μάνταις εὐσιώνους ἀγαθὰ κι' ἔγῳ προσμένων,

Γράμματα καὶ συνδρομαι—ἀπεύθειας πρὸς ἐμόν.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δε τῷ φράγκα εἰναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δυμας μέρη—δέ εκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γῆνον φερομεν παντὸς εὐμόνσον τοελεπῆ
ὅτι καλοῦμεν σύμματα «Ρωμηῦ» ἀνελληπῆ
με τὴν δινάλιον τιμὴν, κι' δοτος ἀπέξει θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ βρυχήθημοι θηροῦ.

Συνομελοῦν οἱ δρό γνωστοὶ
γιὰ μεὰ καρφίτσα ξακουστῆ.

Τὰ τραγούδια ποὺ μοῦ λές
κι' ἀλλοτε μεῦ τάτες,
καὶ γι' αὐτὸ δά φας πολλαῖς,
Φασουλῆ μου, φάπταις.

Τὰ τραγούδια ποὺ θὰ πῶ
κι' ἀν σοι τάπα φέτο,
μὰ δὲν ξουνε σκοπό,
φύλα Παριλέτο.

Τὰ τραγούδια ποὺ θὰ πῆς
πρέπει νάχουν τόνο,
πρέπει καὶ καλλιπρεπῆς
νάσαι, φαμφαρόνο.

πιθειεις λέγε μουστούς καιροδες τής ζάλης
πογιὰ τὸν πόλεμο λέξι νά μη θγάλης.
Μὴ μοῦ πῆγι γιὰ τὴν Κριθιά,
φύλα συμπολίτη,
εἰδεμή θὰ φέρε γροθιά
δυνατή στή μύτη.

τεθέματα δροητα, λέγε κονταμάραις,
τελογοπατιγνια, λέγε σαχλαμάραις,

Ποστος χλια καὶ τρακόσα καὶ σαράντα σὺν ἐνέα,
ἐκτὸς μόνον τῆς καρφίτσας δὲν ὑπάρχουν ἀλλα νέα.

φέρε στὸν στομάχι μου σάλους κι' ἀναγούλα,
δύμας λέξι μή μοῦ πῆς περὶ τοῦ Βιστούλα.

Τίποτα δὲν θέλω νά μοῦ πῆγι αὐτά,
μόνο τὴν καρφίτσα
φάλε μου, νυρίτσα,
ποδγοι τὰ διαμάντια τὰ δεκαεφτά.

Σὲ μεγάλας σφαίρας,
ποὺ βουτοῦν σὲ πλούτη,
θέμα τῆς ήμέρας
ἔγινε καὶ τούτη.

Είναι, μυιγοχάφτη,
πλήρης μυστηρίου,
κι' ἔγινε γιὰ δαστή
χαλασμὸς Κυρίου.

Μὰ στῆς συμφορᾶς τούτη τὴν κατάντια
λένε, Φασουλῆ,
πῶς φωτεοβολεῖ
μὰ δεκαεφτά λαμπερὰ διαμάντια.

Τόσους ἐδαιμόνισε
περιέργους τώρα,
μὰ καὶ σὸ λημένησε
τὴν τριγύρω μπόρα,

καὶ μὲ λύρας μέλος ὑμνήσεις γλυκὺ^{τούτη τὴν καρφίτσα τὴν ἱστορική.}

**Γεὰ τὴν καρφίτσα τέτορα λαλεῖ
τὸ λάλον στόμα τοῦ Φασουλῆ.**

Φ.—Μοῦσα, καρφίτσαν ἔννεπε πολύπλαγκτον τὰ μάλα,
καρφίτσαν ὄντως ζηλευτήν,
ποῦ τὴν ἀνέμιξαν κὶ αὐτὴν
σὲ σκάνδαλα μεγάλα.

Μέγα τεφντὶ γεγονός!...
τοῦτο κι' ἡ Μοῦσα καθενὸς
καλλιπρεπῆς φαλέτω.

Θέμα γιλά' μᾶς εὐχάριστον...
δείπτος μὲν ἀριστον
ῦδωρ, βρὲ Περικλέτο.

*Αλλ' ὅμως πῦρ αἰθέμανον διγνήσιος χρυσός
κατὰ Πινδάρων ἔπη,
καθότι διαπρέπει
τοῦ πλούτου τοῦ μεγάνορος καὶ λάμπει περισσώς.

Οὗτος καὶ νῦν καὶ πάντοτε φωτοβολῶν ἥγητωρ,
εἰς ἔδηλους πάλιν ἐλάσαι γέρεν, φιλον ἥτορ,
οὐδὲ ἔδηλους δπως τοῦ χρυσοῦ περιφανεῖς σπουδάσομεν,
οὐδὲ καρφίτσαν ὡς αὐτὴν ἱστορικήν αὐδάσομεν.

*Ἐν μέσῳ κρότων φοβερῶν τυμπάνων καὶ σαλπίγγων,
ποῦ μοῦ σκοτίζουν τὸ μεγαλό,
τοῦδε ὑμίνους σήμερα καλῶ,
ἀνακτᾶς τῶν φορμίγγων.

**Στροφὴ δευτέρα
ποειλοτέρα.**

Φ.—Γεραίροντες καρφίτσατι μαλφῆ
μὲ τόνον μελιστόλακτὸν φόδων,
κι' ἔμεις δὲ εὐχήθωμεν ἀδελφοῖ,
ν' ἀνεύρωμεν τοιαύτην καθ' ὅδον.

Καρφίς τῶν νέων χρόνων, ποῦ κι' ἔκαίνη
τερψιθύμον ἀνάγνωσμα μὲ γίνη,
καρφίς, βρὲ Περικλέτο μου μεξάρη,
ποῦ Πινδαρος' μπορεῖ γὰ τὴν ἔξαρη.

Σπάνιον τὴν καρφίδος τὸ ποιόν,
πολὺ γ' ἀντέην τὸ χρόματον τὸ μέν
καρφίς, ποῦ σὰν τὸν ἀσωτὸν οὐδὲν
ἥτον ἀπολωλυῖα κι' ἀνευρέθη.

Καρφίς, ποῦ νέα σκάνδαλα γεννᾷ,
μ' ἔκαίνην ἀγκιλόντας πολλοῖ,
πολύταγκτος καρφίς ἀλγηθεῖα,
ποῦ γέσσας συνεντεύξεις προκαλεῖ.

Καρφίς, δποῦ μπελάδες θὰ μᾶς βγάλει
καρφίς, ποῦ μὲ πολλοὺς ἀνακατόντει
καὶ τὸν σφριγμέντα Τέλη τὸν Πετούδη
τῆς γγραιάς νεότηγος τάηδόνι.

Καρφίτσα συζητήσως πολλῆς,
ποῦ κόσμος καὶ κοσμάκης συνευθύμη
μὰ κοιτάει τὰ κάτι γέρους εδόσταλες
τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς των ὑπενθύμη.

Διὸ κι' ἔμεις πρὸς ὧραν δὲς ἀρήσωμεν
τοῦ κράτους τὴν ὑπόσταθρον σκαφεῖα,
κι' ἔλατε μακαρίως νὰ τρυφήσωμεν
σὲ τόσης ἱλαρότητος καρφίδα.

Σὰν τοὺς λοιποὺς κι' ἔμεις δὲς μήν των
περὶ μαχῶν διαδάσκατε καὶ σκιτεῖα,
καὶ μόνον συνεντεύξεις δὲς διαδάσκωμεν
γιὰ τούτη τὴν περίεργη καρφίτσα.

Καρφίς, δποῦ διδάσκεται τὸ πλήθος
συγχρόνων κοινωνίας νέον ἥθος,
καρφίς παιδαγωγήσεις σπανίας,
δποῦ φρονηματίζεις κοινωνίας.

• • • • •
**Καὶ τοῦ Περικλῆ κοινόντα,
πουνακεί βλάκες μὲ πατέντα.**

Π.—

Κι' ἔμεις, βρὲ Ριγκολέτο,
ποῦ πάντοτε καὶ φέτο
μὲ τόση φτώχη λέρδομε.

Κι' ὅλο' στὴ γῆ κυττούμα
καὶ κάτι τι ζητούμε,
καὶ κάτι τὶ γυρεύομε.

Κι' ἔμεις, βρὲ Πουλτανέλα,
δποῦ μᾶς τιάνει τρέλλα
μὲ τοὺς πολέμους τούτους.